

CUVÂNTUL NOU

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPȚĂ ȘI INFORMATIE NAȚIONALISTĂ

DIRECTOR: VALERIU CÂRDU

Slove pentru Târgu-Mureș

Intenționat am menținut acest titlu asemănător celui utilizat, în numărul trecut al „**Cuvântului Nou**” de d. comandant legionar al Bunei Vestiri Ion I. Moța. De atunci, decând d-sa a însemnat acele juste observațiuni străbătute și de amărăciune, și de revollă și de avânt și mai ales, **de siguranța biruinții de mâine**, au trecut câteva săptămâni. Procesul a mai fost amânat odată.

Suntem în ajunul unui soroc: 24 Iulie. Credem

cesul este câștigat. Pentru că nu noi suntem aceia care cerem amânări. Noi cerem judecarea procesului.

Nu facem nici un proces de intenții justiției. Să nu fim judecați greșit. Avem deplină încredere în justiția românească, lăsată să judece, liber. Aci nu comentăm forme juridice, procedurale. Aci judecăm fondul cauzii, lăsat sub forma procedurii. Semnificația. Fondul unei mentalități. Al unor moravuri. Mentalitatea unei epoci. Și fondul unor vremuri

se va constata că nu acuzații au călcat legea, ci alții au pervertit sensul legilor. Acuzații au cerut numai intrarea în lege.

Iar dacă această cerere a lor a fost ușor nuanțată cu violența verbală, faptul este firesc, normal și logic.

Pentru că se îndrepta contra acelor care au levit centrul legii și au violențat fondul legilor.

Or în numele acestei vicențări de fond — săvârșită depe poziția legilor călcate — nu se poate pretin-

lor penale. Legea ar fi substituiri **dreptului și arbitrarului** în acest caz.

Refuzăm să credem acest lucru. Știm că nu se va întâmpla. Discutăm cazistic numai.

A doua alternativă.

Mai rămâne în picioare o posibilitate. Tranzacția, compromis procedural: **amânarea**.

Câștigul formal nu este al nimănui. Pierderea formală nu este a noastră. Câștigul moral, întreg, este al nostru.

Judecata istoriei nu se poate amâna. Pentru că Istoria cunoaște preciziunea scadențelor. Și sentințele istorice nu întârzie. Ele vin dela D-zeu. Și noi credem în D-zeu.

suntem aproape siguri, că procesul va fi amânat din nou. (De două ori. N. N. Amânat sine die. N. N.)

Ceace împoartă în examenul acestor fapte, nu este amânarea or desfășurarea normală legală, a procesului.

Impoartă semnificația lui. A desfășurării, dacă i se va da curs.

A amânării, dacă se va amâna. Orice se va face cu acest proces, ori cum va fi strunit, semnificația rămâne și este aceeași.

Dacă se va continua cu amânările, pentru noi pro-

triste.

Semnificația iese din încrucișarea acestor apucături. În caz că nu se va amâna procesul, rămân două alternative în picioare: câștigarea și pierderea procesului.

Câștigat, procesul este începutul unor semne bune. Pierdut, este semn bun întreg, semn că ne aflăm pe calea bună.

Să fim înțeleși. Nu criticăm actele justiției pentru că justiția nu s'a pronunțat. Facem un singur pronostic.

Dacă se judecă procesul,

de penalizarea unor violențe verbale cu fond normal și legal: cererea, justificată, de a se intra în lege.

O concluzie simplă: legea nu poate pedepsi pe apărătorii legii, orcât de violenți ar fi ei. E vorba de violență verbală. Am rămas, decamdată, în acest stadiu.

O alternativă.

Dacă se judecă procesul și ar fi pedepsiți studenții, — pe poziția lor de apărătorii legii adevărate, — însemnează că s'ar face o interpretare arbitrară a texte-

Noi am rămas unde suntem. Pe poziție. Liberi, studenții vor vedea că și alții vad că nu sunt motive pentru a-i închide. Și că nimeni nu vrea motivele. Inchiși, ei vor fi liberi în conștiința noastră de azi care este conștiința de mâine a țării. Credem că procesul dela Târgu-Mureș se va amâna din nou.

*) Articolul a fost scris înainte de 24 Iulie. Din motive pe care nu le discutăm, „**CUVÂNTUL NOU**” n'a apărut. Azi procesul s'a amânat sine die.

Flacăra de peste veac

I Slova cărții celei dintâi

Minunile n'au fost înțelese, atunci când s'au făptuit. Mari «cărțurari» și fariseii tuturor vremilor au cărtit mereu contra minunilor.

Mintea lor a fost veșnic infunctă și nu puteau desluși înțelesul marilor

Împliniri, scris cu slove de foc peste zarea veacului.

Iată de ce nici minunea legionară n'a fost înțeleasă.

Pentru că fenomenul legionar este minune a veacului!

Minunea vine fulgerător, ca toate minunile

La început, o înțelege numai acel care a izvodit-o.

La sufletul lui s'a sbuciuțat minunea și procesul ei de pornire spre viață.

Din apele pure ale acestui suflet, au pornit șiroaiele de cleștar fugărite de fadennuri și chemări.

Izvoditorul minunii legionare a trăit, intens, începutul.

Cu toate anexele lui. — Cu toate frământările, cu năvala neînțelegerilor, cu potopul de loviri și piedici.

Dar pasul lui neobosit a trântit toate dușmanii din cale.

Și gândul lui, însetat de azurul binelui românesc, a urcat mereu spre piscuri. A căutat zări nebănuite de izmire. Și le-a găsit.

În clipa minunatei izvodiri

Minunata noastră țară ardea pe rugul nedreptăților.

Sufletul ei, tors din sbuciumul veacurilor, era srâns în chinga implinilor țară liman. Gădurile bune au fost rastignite la răsucirea drumurilor istorice. Cinstea era palmă în piața publică, așa cum trebuiau să fie palmeii tâlhării

Avea plugarului o furau străinii fără neam și fără lege

Verba românească cerșea pe străzile unui oraș ardelean.

Și pumnul străin bătea în masa românului.

Pentru că străinul era stăpân. Și românul slugă în țara lui.

Tinere viastare, adăpostite de școalele înalte ale țării, au ridicat glas tânăr în fața puhoiului cotropitor.

Chemarea lor era înnchinat Patriei, Neamului, Țării și Regelui. Purlau pe umeri, spre Golgota neamului românesc, crucea tuturor nedreptăților.

Visau. Vremi bune și adevăr. Vremi mari și țară nouă. Zări noi și splendori românești. Românismneprihanit, magnific, înalt ca veacul ei și însorit ca apoteozele.

Alți oameni. Oameni mari și noi.

Strada strănăntă fluea în urma lor. Vanzătorii scuiup obravul transfigurat de idealuri. Trădătorii poruncau cutnului să lovească

Arginții sunau, sfidător pe masa vânzării. Viețile tinere erau cântărite în aur și argint. Destinele țării erau tradate și vă dute

Și vre- ea, cu moravurile ei, mergea înainte

Oameni crescuți în moravuri viciate se lăfăiau în limuzine luxoase și belug. Șampania curgea în valuri, asfințit la cazut peste destinele românești, înspăimântător ca o stafie

Aripile avântate spre înalțuri s'au frânt. S'au auzit țipete. Și noaptea s'a prăvălit, reped, grea, de plumb, peste zări străbune.

Odată cu noaptea, blestemul înfiorător a bătut la porțile Cetății românești.

Și pazitorii Cetății s'au repezit să deschidă porțile.

Dar atunci, a fulgerat o lumină peste Cetate

Dormia cetatea. Cei buni dormiau somn greu, pregătit de cei răi. Cei buni dormiau i toviți de chinuri și vânzări, de trădări, de săracii și boale.

Trântii în pat ademenirilor și al neînțelegerilor.

Cei haini spionau vânzările. Cei oportuniști nu se pronunțau. O mână de oameni înmânaua au vrut să zadărnicească nelegiuirea crimă

Dar au fost loviți, insultați. Și zavorziți în temnițe grele.

Dar gândul lor, fașe de lumină peste veac, a luminat

Cetatea. Și Marea Vânzare a fost zadărnicită pentru o clipă.

Și Blestemul alungat din fața porților.

Cetatea s'a frezi.

Indeletnicirile Cetății

Dar aceleași erau legile: benchetuiau trădătorii și vânzătorii.

Cei buni erau asupriți. Oportuniștii trăiau în liniște.

Compromisul și adaptarea s'au ridicat la rangul de formule viabile.

Curajul se fuga ise într'un colț de Cetate.

Era cercetat de puțin. Nu toți cei buni îi întindeau mâna. Oportuniștii îi surădeau viclean, pentru țihna eventualităților.

O vreme Cetatea a trăit fără evenimente și fără glas răspicat

Marii cărturari alimenau tră'area adăpostita de primejdie. Unii cu știință, alții fără știință.

Oratorii Cetății trivializau cuvântul.

L-au coborît de pe pedestalul lui de forță constructivă și l-au pus în slujba patimelor oarbe.

Un mare învățat, care lupta contra crimelor, nu s'a dat niciodată să cerceteze curajul, exilat într'un colț umil al Cetății

Verba a mereu. Dar nu lovia crima. Lupta cu vânzătorii Cetății d'ur parlamenta cu ei și schimba formule de complezanță în casa de stat.

Visa. Era romantic. Dar nu vedea cum se întinde răul. Se încredea în cuvintele conducătorilor vicleni. Și nu înțelegea avântul celor tineri. Tinerii avântați erau crescuți în jurul lui.

Dar nu l'a înțeles.

Într'o bună zi a fost văzut la braț cu unul dintre viclenii conducători ai Cetății.

Cândurile marelui învățat erau pure.

Dar nu l'a putea înțelege. Ii lipsea pătrunderea și înțelegerea

Ei cerea legi noi. Nu cerea oameni noi.

Nu se gândise că oamenii vechi vor perverti legile noi.

Voia să rămână cu metodele vechi. Nu știa că din metode vechi nu pot țâni drumuri noi

Ei voia transformarea păcatului în virtute. Schimbare formală. Tinerii voiau dărâmarea păcatului și zidirea Bine ui.

Schimbare de fond.

Marele învățat era sensibil la lingușiri și tolera în jurul să oameni dăltuiți după morala pe care o com-bătea.

Era un păcat organic: neînțelegerea fără voie. Tinerii nu-l acuzau de rea credință. Cide neînțelegere

În jurul lui creștea oameni mici la suflet care într'o bună zi aveau să facă rău ca și înaintașii dela conducerea cetății.

Nu mai atât că cei dintâi aveau stigmatul răului pe frunte. Erau văzuți și cunoscuți

Aceștia din urmă erau paziți de plat ș'a Binelui trâmbitat. Crima celor dintâi urmă ar fi fost mai mare: Raul făptuit în numele Binelui.

Lupta dintre tineri și marele învățat a pornit din acest conflict al formelor cu fondul.

Între bine e formal — trâmbitarea binelui, redus la rangul de mijloc — și binele finalitate.

Statu-quo în Cetate: domnia celor răi.

Continuarea drumului de apostolat verbal, platonice și romantic al învățatului

Creșterea suitei naționaliste ca număr și eliminarea — prin număr — a posibilității de control calitativ.

În cetate, acesta era peisajul.

Tinerii erau zavorziți în celulele închisorilor

O mână de oameni. Unul lipsa: trădătorul.

Printre zăbrele surădea imaginea Arhanghelului., cel cu puterile minunate.

Într'o noapte le-a întins spada. — condei pentru cea de-a doua carte a vieții lor: Cartea Minunii.

Minunna se izvoada din freamțul umbrelor strabune, venia din marmite și a pornit dără de foc verde peste zarea Cetății

Multă vreme Cetatea, înspăimântată, n'a putut talmăci semnele noi.

N. BRANA

SIMFONIA MUNCII

De vorbă cu un moș, simplu

Toți bărbații de Stat și toate excelențele ministeriale acordă convorbiri gazetierilor. Dar toate aceste interviuri-uri au un tâlc. Și în general, sunt puse la cale.

Idelle care se vântură, în aceste ocazii, demuleori nu depășesc o valabilitate de 24 ore. Sunt simple istorisirii ale faptelor petrecute ori descrieri ale evenimentelor în deslășurare.

! Rareori, vreun gând sare peste cotidian și caula un drum spre mâine și spre *toldeauna*. Nu toți văd clar. Nu toți pot vedea clar. Și, mai ales, nu toți vor să vadă dar.

Chiar dacă adevărul e strident unei neori, „înțeleșii” fug de el, se temțca de o stafie, îl cocolesc, îl camuflează și îl pervertesc.

Se difuzează astfel tot felul de neadevăruri și se falsifică realitățile istoriei. Dar gazetarii de azi — conform tradiției — se căcuiesc mereu în fața excelențelor cerându-le părerea asupra lucrurilor negândite și netrăite. Și așa, ne pomenim cu sportul și speculațiile cerebrale ale unui incorrigibil „democrat”, difuzate în numele țărânului român.

Mai ales d. Ion Mihalache, — acela care a făcut pact de fenițiu cu tradătorii, cu trădărea și cu toată popesăea ei — se considera ministru plenipotențiar și infailibil duhovnic al țărâniei.

Iată deci am crezut necesar să iau un interviu unui moș simplu dintr'un sat românesc.

L'am întâlnit la Coljirea — un sat legionar — acolo unde nu auzi decât cântece legionare. « CUVANTUL NOU » deschide — începând cu acest număr, seria convorbirilor cu țărâniei noastre.

Comuna Coljirea, din județul Satu-Mare, oferă un minunat peisaj legionar.

Cât străbate ochiul, se deslușeșc numai femele verzi. Parcă e un alt ritm și'n munca din holde.

La marginea satului, un tricolor despică zărea: e steagul taberei legionare din sat. Muncesc acolo, cu mic cu mare, toți sătenii. Pretutindeni rasuna cântec legionar, Feciori și fetele, bătrânii și copiii, prin sat, pe drumul de țară, ori la munca, înalță spre zări armoniile verzi.

Copilașii, care se pierd în țărâna drumului de mic, ce sunt, te salută, voincește cu mânușă dușă dela inimă spre cer: „Trăiască Le-gi-unea și 'anului!”

„Ștefan Vodă al Moldovei, „Dealul Negru”. Pamântul țării noastre negre” și celelalte imnari legionare, înfrățesc și înverzesc zările.

Nu sînt decăt legionari în Coljirea. Într-o Duminică, peisajul acela verde, a fost și mai accentuat.

Dar pe lângă accentele de veselie și avânt, a avut loc și un eveniment trist: înmormântarea unui legionar, săgetat de moartea nemiloasă înainte de vreme.

„Imnul legionarilor căzuți” a cernut accente funerare peste întinderi.

Dupa ce s'a dat ultimul salut camaraderesc legionarii și-au re-luat activitatea de sărbătoare.

În Duminică așea, în Cojirea mi-am întâlnit un gând mai vechiu și pe Nuțu Roman.

Și am văzut imaginea unei țări mai bune în cuvintele moșului de 80 de ani.

Țărânul din Coljirea m'a privit neînțelețor la început. Ochii lui îmbătrâniți căntau să mi prindă gândurile.

— Moșule — l'am întrebat, — vrei să stăm puțin de vorbă?

— Cum' de nu domnișor.

— Uite moșule, vom sta de vorbă și ne vom sfătui despre lume și despre țară.

— Eu, cât știu, domnișor, spun. Dar nu prea știu multe.

— Să vedem, ce spuni despre economia dirijată, moșule, despre formula statului țărănesc, despre politica externă și alte chestiuni.

Moșul mă privește pieziș. Are impresia că sunt un mare invățat ori că vreau să-mi bat joc de el. E gata să plece. Își frământă palăria în mâinile osoase, apoi, își ia inima în dinți și-mi spune, verde, românește.

— Nu pricep nimic, domnișor, din ce vorbești d-ta.

Surâd, Am pus intenționat această întrebare.

Pentru a accentua felul de a fi al țărânului nostru neviciat, care nu vorbește despre lucruri pe care nu le înțelege. Reiaui firul convorbirii:

— Ce spuni d-ta, moșule, despre domniile pe care i-ai ales în fruntea țării.

— Eu n'am ales pe nici unul, domnișor, pentru că eu n'am votat. Dar știu că ori pe cine au ales oamenii, toți au făcut rău. Tot rău. Și-au umplut jebul și s'au dus. De sărăcia mea n'a știut nimeni.

Iată toată opera politicianistă și toată mentalitatea partidelor, rezumată lapidar, într'un rechizitoriu țărănesc: „Și-au umplut jebul și s'au dus.”

— Dar de legionarii aceștia, îți place, moșule?

— Place domnișor, pentru că fac bine.

O curiozitate e firească, stărnită de acest răspuns, mă face să scrutez mai adânc conștiința moșului:

— Dar de unde știi d-ta că fac și bine?

— Se vede, se simte.

Câte nu spune acest „se simte”, care, pentru un gazetăraș ori doctrinar „democratic”, nu este decăt o vorbă țărănească. Și totuși, taia acestui „se simte” — roștit așa cum l-a roștit moșul din coljirea — e mai mare.

Răspunsul acesta este expresia adevizunii instinctuale a țărânilor față de binele pe care ei îl simt, creșcând în spiritualitatea l. ginăra. Dar să ascultăm vorba cuminte a moșului:

— Când crezi d-ta, moșule, că va fi bine în țară?

Un răspuns scurt:

— Când or pieri tăhării, domnișor.

Fără comentarii. Adevărurile sunt simple ca răspunsul moșului.

Un alt îndemn mă face să arunc o întrebare mare. Pun în balanță o problemă a românismului. O problema din care alții — politicieni inconștienți, — fie răzbnunători, fie regionalisti — au bătut, cândva monedă.

— MOȘULE, AM SĂ-ȚI SPUN O ÎNTREBARE MARE. D-TA ȘTII CUM AU FOST VREMURILE PE VREMEA UNGURILOR ȘI LE VEZI ȘI PE CELE DE AZI. CÂND A FOST MAI BINE?

— ACUMA, DOMNIȘOR, CĂ SUNTEM ÎN ȚARA NOASTRĂ.

Iar mă isbește ceva. Și adăug:

— BINE, MOȘULE, DAR UMBLA VORBA CĂ A FOST MAI BINE PRIN UNGARIA...

Mă privește bănuitor. Apoi vine răspunsul, ca un bolovăz:

— AU FOST ALTE VREMURI ÎN TOATĂ LUMEA.

ȘTI CEVA, DOMNIȘOR: ȘI DE-AR FI RĂU, MAI BINE CU RĂUL ÎN ȚARA NOASTRĂ DE-CĂT CU BINELE ÎN STRĂINI.

Simplu. Extraordinar de simplu. Dar sgușilor de impresionați. Mai impresionant decăt toate tonurile cărturarilor. O rugăciune în fața Patriei.

— CE TREBUIE SĂ FACEM CU BOLȘEVICII, MOȘULE?

— SĂ-I SPĂNZURĂM.

— DAR CU DOMNII CARE SEMNĂITEAZĂ CU EI?

— LA FEL, DOMNIȘOR. Iată sențința țării și a țărânului.

Dar să mă culegem gânduri înțelește:

— MOȘULE, SĂ-MI SPUNI D-TA CE VREI:

SĂ MAI VOTEZI PE D-NII CARE TE-AU MINTIT ORI VREI ALTA LUME?

Intervine un răspuns neașteptat:

— BA SĂ MĂ LASE ÎN PA-CE CU VOTU!

FACEȚI D-VOASTRĂ TREABĂ ȘI NU MĂ PURTAȚI LA VOT. NUMAI BINE SĂ FIE.

Nu mai comentez. Pentru că gândurile mă duce departe, spre formula „diatribă” aprobată de popor. „Năstrușnic” mai e și moșul asta sfvștor. Deștept ca un profesor universitar care, pe lângă alte ocupații, mai și gândește.

Țăr-nul din Coljirea devinse puțin cam nervos. Mă vedea însemnându-i răspunsurile într'un carnețel. Și desigur u-i convenia toată treaba asta. Iată îi mai cer un singur răspuns:

— MOȘULE, AI AUZIT DE CORNELIU ZELEA CODREANU?

— AȘI ȘI COPIII HORIND DE EL.

Și'ntr'adevăr, pe străzile satului, copiii căntau cântece legionare.

O coloana de legionari din Finteușul Mare, tocmai intra, cântând, în sat.

Cobora seara. Convorbirea a avut loc în curtea unui trifoi al satului. Am pornit-o cu toții spre tabără. Steagul tricolor fă-lăfaia, falnic, în inserare.

Când ne-am apropiat, am deslușit cântecul pe care-l cânta plantonul taberei:

„Tu, Codrene, ești nădejea Ce ne-a dat-o cel din cer. Te ne spulberă desnădejea. Tu și vrerea ta de fier”

CUVANTUL NOU.

Legionari cântăți
În cântec zace
optimismul creților

Legionari, jefiții-va!
Jerfa este prelu
talurilor invierilor.

Sensul avalanșei este: AVALANȘA NU CUNOȘTE ÎNTOARȘERI. Mișcarea legionară este o avalanșă STRĂINĂ.

slovă-cultură-si-artă

Povestea lui MOȘ DRAGOMIR

Târziu, la miezul nopții, cocoșii au bătut din aripi, dând drumul unui cântec lung, prevestitor

După un ceas de vreme, o stea luminoasă a tăiat cerul în două, desvelind înima văzduhului și sieriul pământului. Credeai că pentru o clipă, ziua s'a coborât de-unde, din constelațiile strălucitoare, în sbor de fulger, după care iadul întunericiiului alerga s'o înghită.

În frunzarea toate păsările care dormeau liniștite, s'au trezit într'un cripit de teamă. Cometa ca un fluviu de cer străbatea câmpiile, codrii pudruții de de aburii nopții, ochind spre muntele uriaș, la căruia înălțime deseori oprește lumina soarelui.

Turmele s'au speriat, și ciobanii, pe plaurile de lângă cer, rămânând înmărmuriți cu privirile către hora minune, au zis că un crai nou se naște, sau e geata s'a pornească la lupă pentru gândut mare al vremii.

Drumeții au oprit plâvani la juguri, făcându-și semnul crucii, apoi au rămas ca niște arbori frânji de furtună în mijlocul pustului.

Era clipa când șirul gândurilor dispărea pe neașteptate, fiindcă ceva nou trebuia să se întâmple, odată cu semnul ceresc pe care toată lumea l'a văzut.

— «Ei, vedeți copiii? Așa face Dumnezeu când voește să a-rate unor oameni calea biruinții și a adevărului, grai moș Dragomir. Toate faptele mărețe din ume, nici întunericii și nici moartea nu le poate opri când se îndreaptă să caute adevărul lerou.»

— «Fii bun moșule și povestește-ne despre Tudor Vladimirescu ceva, ziseră copiii, cari deabia puteau să miște de atenție.

— «Pai, tocmai despre el vorbim să vă spun acum. Ia'n ascultați la mine: steaua a pornit în miez de miază noapte și a găsit pe Tudor plângând în poala mamei sale și tresărind de gânduri.

«Ce o fi steaua asta Tudore? a grăit ea. Parcă tot pământul s'a luminat și am o presimțire înspăimântătoare pentru tine fiul meu.

Iar el i-a răspuns: Acesta este semnul de loc al Arhangheliilor, care mă îndeamnă să scap țara de greci.

Ochii lui Dumnezeu cel drept nu doarme și are în seamă pe

cei care sunt împiași de gânduri și asuprire; îl văd că mă pân-dește și-mi spune todeauna să-mi iau durda arnațească și pistoalele, și să apuc calea codriilor.

Și a plecat Tudor, apucând peste vâi și dealuri drumuri grele, îngâdurat zi și noapte ca un martir, pentru visul țării nepăstuite. Era nemăncat și nebăut, din loc în loc, chemând rumâni și spunându-le:

«Văzut-ați voi frați panduri steaua cea mare? A pornit ca un semn pentru noi ca să ne unim dela copil la bătrân, să scăpăm țara de asupritori. Pe calea ei ne vom opri cu toții.

Pașările din codru au tresărit de lumina ei, turmele și pășorii au înțeles-o, numai voi ați mai rămas la urmă».

Atunci au plecat cete de panduri în frunte cu Tudor, fără teamă de moarte și s'au luptat voinicește cu grecii, bătându-l într'una până ce au infundat pământul cu ei. După aceea l'au prins mișeu și l'au ucis, aruncându-l în fântâna de lângă Târ-goviște, fiind văndut de unii prieteni cu sufletul păgân.

Copiii Dacă cineva dintre voi își iubește țara mai mult ca o-rice, fiți ca Tudor pandurul dela Vladimiri, care niciodată n'a fost certat cu D-zeu, de cât cu dușmanul.

Uitați-vaseara pe cer și gândiți-vă: «toate stelele luminate, D-zeu le a presărat deasupra României, s'o faceă frumoasă fiindcă o iubește. Voi toți aveți câte o stea care niciodată nu moore și vă surăde cu daruri ce-rești. Dacă una dintre ele pleacă din loc să știți că Dumnezeu a făcut un semn vre-unui erou să urmeze, până la moarte. Va veni timpul când și vouă vă va face.

Hei, pe când eram dorobanj am văzut și eu o stea căzând din cer și am fost chemat de țară să lupt cu Turcii la Plevna. Acolo am primit trei plumbi în piept și două tălășuri de ia-lagan, la Grivița, date de un Turc călare, dar nu m'au doborât.

A doua zi m'au făcut sergent deasupra redutei fiindcă luptasem cu cincii deodată șiam salvat colonelul. Dar am scăpat cu zile cum mă vedeți.

Steaua care am urmat-o pe cer, am văzut-o pe mâna Rege

lui Carol I. Rădea regele, mi-a strâns mâna, m'a bătut pe umăr și mi-a atârnat-o la piept lângă răni, zicând: Ești român viteaz, țara îți dă această decorație rară.» — O vedeți? Moșul a arătat decorația de aur, ce o purta veșnic la inimă.

Când voui muri v'o las vouă copiii, amintire.

Bătrânul Dragomir a început să plângă, de aduceri aminte împăcat cu soarta: «Dacă aș mai merge odată în răsbolu, maș duce cu voi copiii, căci numai voi aveți ideal și patriotism».

Copiii, an fost sărutaji peobraji, de bătrân, care primea derilarea micuților eroi, ca ur-mareșal, cadenjându-le vechiul cântec de pe când trecuse Dunărea Drum bun, drum bun toba bato Drum bun, bravi români, Cu ranija strănsă'n spate Cu armele'n mâini!

Micuții dorobanji salutau voinicește pe moș Dragomir, gata să-l mănânce cu ochii plini de bucurie.

Hei moș Dragomir de ce nu te a făcut soarta un profesor de

filozofie, sau un maaegal cu suflet mare ca al D-tale, să spuns copilor tot ce e frumos, din țara noastră?

Când vei închide ochii moșule și te vor îngheta sătenii, colo la umbra salcâmiilor din cimitir, îți va lumina întunericiiul sicrii, steaua, care îți-ă suras pe piept, ca celui mai bun fiu al patriei.

Ai câștigat-o la Plevna în lupte și acum îți-ar mai trebui una să mori cu ea alături, pentru iubirea ta de copii.

În viitor o să mai vină alte stele pe cer, moșule, ca să se prindă la piepturile acestor copiii, ca fie decorația ai lui Tudor Vladimirescu icona Arhangheliilor, la care a visat.

Moș Dragomir s'a sculat, aruncânduși ochii spre cer, și întinzând acelaș pas de dorobanji a plecat prin mijlocul drumului, lărând un picior după celalalt.

La școala sună cloppjelu de intrare și copiii care s'au desparții de bătrân, cântau plini de bucurie retrenul acelaș marș dela Dunare.....

Th. I. Tucanovici

Decemvirii

Vis înaripat, frumos ca zborul,
Vulturilor profilați în zare,
Tinerțeje oglindită'n ape clare,
A căzut — în vijelie — vânăzlorul.
Nimeni nu l' petrece.

Aur mult îi arde amintirea
Și aducerile — aminte tac.
Gândul vostru, fulger peste veac,
Vă ridică, peste vremi, vestirea.
Semn de slavă: zece.

A cântat o doină cu minuni;
E săpată clar pe lespezi de morminte.
Glas curat, sub patrafire sfinte,
Gândul lor, prin veacuri, să ni-l spună,
Vremea ni-l citește.

Să-l învețe strănepojii mâine,
Să nu rabde'n calea lor mișel.
Lege, blestemată azi de farisei,
S'a zidit acolo, în deslin de câine.
Nimeni n'o cîntește.

Mihal Vodă, Cel Viteaz, Slăvitul,
Doarme astăzi somn de ușurare.
Săngele lui Horia, plății, tresare . . .
St-al lui Vodă Ion, Cumplitul.
Freambă secular.

După semnul lui Manole sfântul, —
Jerliă pentru trainice zidiri, —
În legendă mare, decemvirii,
Dălturății, oprig, legământul
Dur și granitar.

Legionarul bun se cunoaște atunci când este lovit mereu de șefii lui sau de organizație și el rămâne mereu pe poziție.
I. B.

Pedeapsa

Pedeapsa în spirit legionar — este o problemă de mare importanță. Felul cum se dă o pedeapsă, constituie — întâi — un examen pentru acel care o dă. Este prin urmare, un examen de gândire legionară, care prezintă o întreită semnificație, pornind din trei puncte și conducând spre aceleași trei puncte cardinale:

- 1.) COMANDA
- 2.) TACTICA
- 3.) METODA

Înainte de-a analiza a-

ceste trei linii în cadrul cărora crește și se aplică sensul de pedeapsă legionară, să ne oprim puțin asupra rostului acestei măsuri.

Am spus că PEDEAPSA LEGIONARĂ are o valoare mult mai nuanțată și face parte integrantă din educația spirituală a lumii verzi.

Măsura aceasta, care se aplică legionarului, este animată și străbătută de etica ei bine precizată. Din acest punct de vedere

PEDEAPSA LEGIONARĂ este o valoare etică.

D. comandant Ion Banea a spus în câteva șiruri destinate «Cuvântului Nou» — că «PEDEAPSA ESTE O GRANIȚĂ, ESTE O DELIMITARE ÎNTRE CEI CARE ESTE PERMIS DIN PUNCT DE VEDERE LEGIONAR ȘI CEI CARE NU ESTE PERMIS. PEDEAPSA NU ESTE O GREUTATE, CI O UȘURARE. EA TREBUIE SĂ ÎNSEMNEZE O BUCURIE. TREBUIE SĂ FIE PUBLICĂ. TREBUIE

DATĂ MAI ALES PENTRU CEI MARI».

Din această admirabilă tălmăcire a sensului de pedeapsă legionară, se poate desprinde, clar, caracterul ei etic.

Fiind o valoare etică, având un rost examinatoriu în majoritatea cazurilor, ea nu are nimic comun cu înțelesul consuetudinărilor, ori chiar cu cel cotidian, al pedepsei.

Erațitate și măsură, prin excelență morală, ea se ridică mult și peste sensul

Rostul și etica pe

teoretic al pedepsei fixate, juridic, de doctrina penală.

Pedeapsa legionară, ca PRINCIPIU DE EDUCAȚIE, își apropie conținutul etic de hotarul înțelesului biblic al pedepsei.

Are ceva din magnifica interpretare a acestui sens și se aplică, demulțe ori, față de cei buni.

Pedeapsa legionară este un principiu educativ. Se poate aplica cu titlu de încercare și, chiar atunci când nu are la bază acest motiv director, pedeapsa în sens legionar este o admirabilă ÎNCERCARE. O încercare și un serios examen al devotamentului.

Între artificial și real, între devotamentul care există și crește, trainic, în sufletul legionarului și între devotamentul trucat, mascat și simulat, — vorbește întotdeauna, concludent, pedeapsa. Iată, încă o problemă, o întrebare mare, o întrebare care flanchează axa centrală a spiritului legionar, întrebare care vrea și care așteaptă un răspuns.

În flacăra pedepsei devotamentul artificial arde și dispăre.

În dogoarea pedepsei, legătura dintre legionar și ideea pe care o servește —

Dacă ți se pare că ai fost pedepsit pe nedrept, nu te revolta și nu cârți contra Legiunii.

A fost o greșală fără voie sau un examen.

dacă această legătură e slabă — se topește. Cel slab nu poate rezis-

tare trebuie să rămână și rămâne pe loc. Nu se clatință. A rămas pe poziție. Iată, acesta e principiul selectiv al pedepsei. Și atunci grația pedepsei devine grație de examen, grația a devotamentului, grația a tăriei. O pedeapsă mai mare nu poate clinti un mare devotament, dar elimină un devotament slab și artificial. Flacăra pedepsei consumă legăturile subrede dar nu poate mistui devotamentele granitice.

PEDEAPSA — O BUCURIE

S'a spus mai sus că pedeapsa poate constitui o

puțin interesantă dacă nu paradoxală.

Și totuși afirmația aceasta conține un adevăr.

Un bun legionar poate fi animat de o credință mare și nepotolită. În sufletul lui DEVOTAMENTUL LEGIONAR a urcat un pisc înalt ca idealul, — și totuși acest fapt, acest dar al sufletului său a rămas necontrolat.

Intervine pedeapsa. Examenul și controlul.

În ajunul acestui control de conștiință și credință, bunul legionar trebuie să simtă o adevărată bucurie. Va putea, în sfârșit, să facă dovada devotamentului său și să-și arate țaria credinței

PEDEAPSA LEGIONARĂ: PRINCIPIU DE UȘURARE ȘI SPOVEDANIE.

Dacă a făcut o greșală pe care o cunoaște un șef legionar ori un alt camarad, și dacă peste această greșală s'a trecut cu indulgență, bunul legionar nu se poate simți bine.

Indulgența trebuie să-l lovească.

În Legiune, sufletul bunului legionar a căutat o

Pedeapsa ră nu-ți se pară suferință.

Nu mai prin mustrări și pedeapsă — ca un auxiliar al educației — se poate ajunge la o justă selecționare a caracterelor.

Prin pedeapsă se urmărește îndreptarea și binele. Iar faptul acesta nu poate fi suferință pentru bunul legionar.

ta pedepsei. Neclintirea în fața pedepsei denotă țarie și devotament. Cel

bucurie pentru bunul legionar. Afirmația ar putea să pară, pentru mulți, cel

privire tivează devotamentele

lume care nu mai rabdă păcatele și deraiile.

In Legiune, bunul legionar caută o lume care sancționează păcatele.

In Legiune, bunul legionar a căutat un refugiu al sufletului său lovit și rănit de lumea acelora care tolerează vina și păcatul batjocorînd astfel obrazul neamului și interesul Nației.

Iată de ce bunul legionar

trebuie să se simtă lovit și însângerat nu atunci când

Gândul tău, de bun Legionar, să nu fie torturat de ispite, atunci când primești o pedeapsă.
Nu uita că ești
LEGIONAR
Și legionarul nu se lasă ispitit.

i se aplică o pedeapsă ci atunci când s'a trecut cu indulgență peste păcatul lui.

Faptul că răul s'a pedepsit, — chiar dacă acest rău a pornit dela el și prin urmare, in mod logic, pedeapsa se îndreaptă in contra lui — trebuie să

Pedeapsa să nu fi se para suferință. Numai prin mustări și pedeapsă — ca un auxiliar al educației — se poate ajunge la o justă selecționare a caracterelor. Prin pedeapsă se urmărește in dreptărea și binele, iar faptul aceasta nu poate fi suferință pentru bunul legionar

constitue pentru bunul legionar o ușurare și o bucurie. Principalul nu este ca el să rămână nepedepsit. Esențialul este ca răul să fie pedepsit.

Dacă n'a făcut greșala care i se impută și totuși a fost pedepsit, bunul legionar trebuie să primească pedeapsa tot ca o bucurie, tot ca o ușurare.

In acest caz, pentru bunul legionar, pedeapsa constituie un prilej de

depseii legionare

mărturisire, de spovedanie. Și să nu uite bunul legionar :

N'a fost pedepsit el, nevinovatul, — dacă este nevinovat — ci vina care s'a raportat, vina pentru care s'a raportat, vina pentru care s'a cerut pedeapsă.

Ori, dacă in lumea legionară este pedepsită vina,

acestor constatări că pedeapsa legionară este un admirabil examen dintr'un

spiritul și posibilitățile lui de comandă. El deține o comandă, are o funcțiune,

— fie ea chiar și o pedeapsă cu titlu de încercare — șeful legionar va da un examen de TACTICA.

Iar forma in care o anunță, o aplică și o plasează in etica legionară, evidențind frumusețea acestui instrument de educație in concepția lumii verzi, constituie cel mai serios examen de METODA.

S'ar părea că tactica își

Furturile v'n, trec peste tine și pleacă. Tu rămâi veșnic pe poziție.

confundă sensurile cu metoda. Deși apropiate, există totuși între aceste noțiuni un hotar de subtilitate și o diferență pe care un educator politic trebuie să o prindă.

Revenind la calitatea examinatorie a depseii legionare trebuie să constatăm că acest examen se răsfrânge și asupra celui pedepsit. El dă un examen de LEGIONARISM.

După felul cum primește pedeapsa și după cum se poartă in tot timpul cât această pedeapsă nu s'a ridicat.

VALERIU CÂRDU

Camarade, in momentul in care ti s'a anunțat faptul că ai fost pedepsit, oare nu simți nevoia să dai o dovadă de înaltă ținută morală în tot timpul cât va ține pedeapsa.

Nu simți nevoia de a transforma un păcat in virtute prin felul cum te vei purta? Vei sluji cu exemplu legionarilor mai tineri și celor din afara Legiunii.

Simți această nevoie. Pentru că ești legionar.

intreit punct de vedere : comandă, tactică, metodă.

Acest examen reflectează conștiința legionară — și mai ales nivelul acestei conștiințe — atât in ce privește șeful legionar care aplică pedeapsa, cât și in ce privește legionarul pedepsit. Șeful legionar dă un examen in ce privește

și dela nivelul acestei funcțiuni aplică pedeapsa.

Spiritul lui de comandă și toate calitățile necesare unui șef legionar se reflectă in felul cum a aplicat o pedeapsă și in motivele care au determinat-o.

In ce privește timpul când o dă și împrejurările in cadrul cărora înțelege să aplice o pedeapsă

Dacă ești pedepsit, nu reacționa la sensul obișnuit al cuvântului. Nu te constituie parte civilă față de Legiune și față de acel care a fixat pedeapsa. Evident, pedeapsa este o acțiune. Si — in virtutea unei legi bine stabilite — orice acțiune trezește o reacțiune. Dar ești legionar. Prin urmare vei reacționa legionărește :

SUPORTÂND PEDEAPSA

bunul legionar nu poate simți decât bucurie.

Bucuria sufletului său care s'a regăsit și s'a zidit in adevărata biserică a idealului românesc.

PEDEAPSA — EXAMEN

Am spus, in creștetul

Suflet și gânduri Legionare

Protectia muncii naționale

Era de așteptat ca legea pentru protecția muncii naționale ce trebuie să asigure elementului românesc o proporție de 80% în întreprinderi să aibă soarta unui copil născut mort.

Privită cu neîncredere, dela început, de către opinia publică care se îndoaia de posibilitatea aplicării ei integrale, fiind seamă de interesele pe cari le-au puterit zilei, ca membri în consiliile de administrație ale întreprinderilor industriale de unde ridică tanțime de milioane anual. Organizele în subordine ale Ministerului Muncii, care ar trebui să vegheze la aplicarea acestei legi, nu și fac datoria. Capitalurile enorme de care dispun străinii reușesc să tempereze zelul inspectorilor de muncă, cari caută apoi să explice cu lux de amănunte imposibilitatea realizării proporției de optzeci la sută cu elemente românești în întreprinderi. Drept cauză a acestei imposibilități ar fi mentalitatea specifică a românului care — susțin dumneaor — privește meseria de muncitor de fabrică, sau cea de comerciant, ca ceva înșositor și degradant. Ori realitățile desmint aceste teorii inventate cu scopul de a acoperi lipsa de interes și de dragoste pentru această țară și pentru idealul ce trebuie să tindă la promovarea elementului românesc în toate ramurile de activitate de orice fel, lucru ce te face să te îndoiști de sentimentele românești ale unor asiflet de oamnei.

Nu ne este dat oare să vedem în fiecare dimineață grupuri ce depășesc numărul de una sută muncitori postați în fața fabricii de vagoane „Unto”

cari așteaptă ore întregi implorând să fie angajați, dar porțile sunt ferecate și rămân nepăsătoare la tot sbuciumul sufletesc ce-i frământă pe acești naufragiați ai sorții pe cari pământul nu mai vrea să-i hrănească din simplul motiv că nu-l mai au. Aceștia, în majoritatea lor, sunt români cari vreau să devină lucrători și nimeni nu se interesează de soarta lor. Înseamnă să fii de rea credință, odată ce s'a făcut pe deplin dovada că Românii s'au dovedit elemente capabile și s'au inițiat foarte repede în secretele muncii manuale surclasând în scurt timp muncitorii străini așa ziși „Specialiști”.

Sunt întreprinderi industriale la Satu-Mare, cari lucrează cu un număr mare de muncitori în unanimitate lor streini, și nu este nimeni care să intervină și să ceară imperios respectarea legii. Aceste întreprinderi au personalul administrativ în întregime jidovesc, dupăcum jidovesc este întreg capitalul.

S'a întâmplat ca un tânăr român, care are la bază licența în drept, în imposibilitate de a se plasa după un șomaj îndelungat, într'un post corespunzător pregătirii lui, bazat pe existența legii pentru protecția muncii naționale, și-a cerut drepturile lui de preferință bazate pe calitatea lui de român și de stăpân la el acasă. Firma „Fabrica de textile din Satu-Mare”, a percuantului galician Freund Chaim a fost nevoită să-l angajeze pentru a nu risca să se facă constatarea că în personalul administrativ al întreprinderii lui nu are aici un român ci

numai jidani perciuanași de pur sânge. A fost angajat pentru a nu se supune la amenziile pecuniare prevăzute în legea pentru protecția muncii naționale. Trebuie să se știe însă, că licențiatul român plin de energie și de o capacitate de muncă extraordinară, care lucrează mai mult decât toți perciuanașii lui Freund Chaim laolaltă este cel mai prost ret i-buit, i se plătește un salariu de mizerie de două mii cinci sute lei la lună, pe când ceilalți fii ai lui Izrael cu școala de Talmud-Toora cu perciuinașii frumoși aranjați — da-ar Dumnezeu să nu-i mai vedem — încep cu salarii dela 7.000 Lei în sus.

Un director jidan, adus din Cehoslovacia în calitate de specialist, și care afirmativ conduce fabrica de textile a galicianului perciuant Freund Chaim est plătit cu frumușica sumă d 5.000.000 Lei, cinci milioane Lei, anual. Averea fabuloasă pe care o posedă jidanul perciuant a câștigat-o în timpul războiului mondial când frații noștri îi vărsau sângele ior amestecându-l cu fărana glieri strămoșei și muriau senin cu credința fermă în suflet că lupta pentru izbânda finală, pentru copii, părinți și nevestele lor căroră le va fi dat să vadă înfăptuindu-se România-Mare. România în care românul va fi stăpân la el acasă.

Eroii noștri ce și-au vărsat cu atâta dragoste sângele lor pentru a vedea cu ochii realizarea unui vis secular, România-Mare, își pot dormi somnul lor cel de veci. Ne blestemă din morminte ca pe niște lași ce nu suntem în stare

să ne conducem românește țara ce a fost creiată cu atâtea sacrificii pe câmpurile de luptă unde s'au luptat ca lei, fără arme și au înfruntat vitejește puhoiul crotopitor ce voia să ne ia scumpă noastră țară. Din rândurile aceloră cari și-au jertfit cu dragoste viața pentru țară au lipsit perciuanașii jidani cari nu au nimic comun cu trecutul, cu sufletul și cu aspirațiile viitoare ale neamului nostru. Ei au fost primii cari ne-au trădat făcând apoglia cizmelor prusace ce ne cotoșiseră țara.

Neam străin și parazităz se apropie ora scadenței. Ideea națională este în plin marș și nu există putere care să poată forma obstacol în calea noastră. Esle bine ca să ne părășii ca unii ce v'ați strecurat între noi pe nesimțite cu scopul de a ne exploata crezând că: puterea voastră e imensă. Și ați căutat să aplicați această putere cauzei voastre. Ați fost convingeți de o încredere oarbă că ziua mare nu e departe și că veți vedea toate bogățiile și tezaurul pământului devenind proprietatea copiilor lui Izrael.

Vă înșelați fii ai lui Izrael manopera voastră a fost descoperită la timp și de aci nu va mai putea face niciun pas înainte. Credința voastră că sunteți predestinați să stăpâniți lumea se va spulbera mai repede decât ați crede și veți ajunge din nou să vagabondați tot pământul după blestemul ce a fost pus peste capetele voastre. A. Bandidiu

Protectia muncii naționale se va asigura în țara vișurilor noastre

Prin muncă vom clădi o țară nouă și vom furi o lume de glori

Trăiască Legiunea și Căpitanul! Totul pentru Țară!
Birușna verde va veni peste toate piedicile. Pentru că nu cunoaște piedici!

Pagina Camaradului

Sănătate Camarade!

Să știi!

Nu există alt sens al sublimului românesc decât senul legionar. Nici o mișcare nu s'a fundamentat și nu s'a fundamentat altă de traic pe brațul românismului vestit ca această lornădabilă ridicare a neamului.

Nimeni n'a prins mai bine glasul care pornea din destădejdea unui neam, prea mult împilat, și nimeni n'a dat găzduire și înțelegere de suflet acestui glas, mai bine, mai fidel și mai românesc, decât arzătorul lumii veri.

Singura mișcare, pornită din specific românesc, crescută și plămădită numai între holarele românismului, unică și originală, este mișcarea legionară.

Și pentru acest fapt nimeni și nimic nu-i va putea opri biruința. Ni menii nu va putea ageza obstacole în calea ei. Nimic nu-i va încetini mersul. Nimeni nu va putea să-i ucidă viața, nici să-i fure sufletul. Nimic nu-i va altera ființa de verde veșnic, vei de su lim, primăvară eternă a Neamului.

De aceea nu te clintii de pe poziție. Ești santinela unei lumi noi. Și santinela nu-și părăsește postul. Nu asculta nimic dinafara postului pe care trebuie să-l cinsești prin caracterul, prin credința, prin devotamentul și prin eroismul tău.

Vegează mereu — fie că ești simplu soldat, fie că deții un loc de conducere — asupra destinului verde. Și nu te clintii. Rămâi acolo, unde trebuie să fii și unde ești, chiar dacă ar fi să treacă toate vijeliile și furtunile peste tine.

Pentru că după vijelia temporală va veni eternul senin.

Și dacă ai căzut în volbură vijeliei, ai căzut la postul de onoare, pentru slava și viața neamului.

E o lege a eroismului: a trăi pentru neam, însemnează, demulțori, a muri pentru neam.

JERTFA. JERTFA

Mișcarea legionară are între cărămizile, ei o cărămidă de bază: jertfa.

Sensul legionar al jertfei este: nimic pentru tine totu pentru Legionă. Jertfește din ambiția ta, treci peste tine, frânge-te, stăpânește-te, uită-te, jertfește din patima ta, încadră-te cât mai mult în tiparul legionar, sacrificiul mereu pentru Legionă, nu stă pe gânduri.

Jertfa nu are preț decât atunci când vine la timp dacă este utilă, dacă vine dintr-o conștiință clară și liniștită dacă este integrală. Jertfa legionară nu este un principiu contractual, cu profit și renumerații.

Din jertfa legionară câștigă numai țara. Altfel jertfa n'are preț.

NU JUDECA

Iaptele și acțiunile prin tine. Oriunde ai vrei să rostești o sentință, oprește-te puțin și meditează. Nu porni dela tine când vrei să rostești un adevăr valabil pentru toți. A porni dela tine însemnează a judeca prin prisma vederilor personale. Depersonalizează-te deci. Neglijizează-te. Și numai după ce ai izbutit să faci acest lucru, judecă.

Impersonal. Senin și liniștit. Numai în linia idealului pe care-l servești. Numai în interesul ideii.

SĂ-ȚI ADUCI AMINTE

mereu, necontenit, din zorii zilei până seara, de toți acei care s'au jertfit pentru ideea legionară. Să le cunoști viața și lupta. Să tebești cu gândul alături de ei. Și lapta lor să-ți fie pildă pentru acțiunile tale.

Fili intransigenti

Așa-i stă bine legionarului. Nu acordă nici un avantaj adversarului. Nu face favoruri și nu uza de complăzanță.

Când este vorba de credințele tale, ești inflexibil. Nu există complăzanțe și cod de maniere elegante.

Există un singur cod: al Națiunii, al credințelor tale de grant.

Nu mai prevederile acestui cod trebuie respectate.

NU FACE DEOSEBIRI

Intre camarazi. Toți camarazii sunt egali! Dragostea la, de camarad, se reviră asupra tuturor.

Fără preferințe. Fără favoritism. Fără scârțan.

Sentimentul de baza al organizației tale este camaraderia.

Nu suprapune acestui sentiment alt sentiment fie el chiar cea mai ideală prietenie.

Nu mai așa se poate păstra perfectă unitate a organizației.

ASCULTĂ CAMARADE.

Acți nu le-a înțeles un alt camarad. Și erai gata să dai drumul revoluției. Ai făcut o însemă greșală din punct de vedere legionar.

Neînțelegerea lui putea, foarte bine, să fie înălmătoare.

Și mai târziu, într'o bună zi, toate lucrurile s'ar fi clarificat. Dacă nu te stăpâni înșă, poțezi să stămești o luptă stierță și dăunătoare organizației.

Din acest punct ar fi pornit un lanț întreg de rele și neajunsuri.

Te-ai stăpâni. Ai fost calm. Ai făcut o faptă bună.

NU AȘTEPTA RĂSPĂLĂ

pentru fiecare serviciu pe care-l aduci Legionii. Nu ai un contract comercial cu Legionă.

Faptul că ai făcut un bine, din punct de vedere legionar, nu este altă un merit, căi o datorie împlinită, este cea mai deplină mulțumire.

SĂ TE ROGI MEREU

pentru binele Neamului și pentru salvarea țării. Să te rogi mereu pentru biruința Legionii. Pentru Capitan și pentru camarazi.

Rugăciunea este o descătușare din patimile omenești. O evadare din păcat și un drum spre virtute.

Rugăciunea înalță și întărește. Rugăciunea purifică.

Este un reziim pentru ceasurile grele și legătura de totdeauna dintre om și Dumnezeu.

PENTRU CAMARAZI

În luna de vacanță o revistă rugăm pe toți camarazii — inclusiv depozitarii — să se conformeze următoarelor:

- 1) acei care sunt încă rătăciți, să-și clarifice situația.
- 2) acei care doresc să le trimitem un număr mai mare de exemplare, să ne caște din vreme, pentru ca să putem face listă tuturor mpreunărilor.

Pentru că în redacție lucrează numai 2 camarazi.

DRUM DREPT

CAMARADE!

Fără simțozități, și lătră indolele. Ai pornit dintr'un punct și mergi spre punctul biruinții de mâine.

O lege melematică spune că cel mai scurt drum între două puncte e linia dreaptă.

În "matematica istoriei, drumul drept este cel mai scurt și cel mai sigur.

Observator legionar

Zări verzi

Neistovit. Străfulgerând. Și neînfrânt.

*Frământ,
In teacul gândului de dor și foc
Icoana desenată 'n val de ape'nvolburate.
Și deslușesc o țară mândră, de noroc,
In glasul unei frământate.*

*Cobor din țărini plugărite de străbunii mei
Și-aduc voința lor drept zestre țărănească.
Mi-au dăltuit povestea'n inimă de sticlă,
Cu slovă simplă, dură, grea și românească.*

*Copilarie n'am avut,
Că mi-au furat-o hojji tinerețelor și-ai primăverii
Mi-aduc aminte, a căzut,
Sub crucea mașteră a caznei și a durerii.*

*Au deșirat mărgelele de vis și amintiri
Și mâna hoțului a stins luminile din pomul de Crăciun.
M'am ferecat în frângeri și loviri,
Cum l-au lovit, cândva, pe un străbun.*

*Un moș din neamul meu mi-a fost lăsat
Pe fila brazdelor, un testament roman:
"Să fie, strănepoate, bleștemat,
Acel ce-și lasă gila, țara și poporul"
De-atunci, în fiecare an
A povestit ogorul învățătura iluminatului țărân.*

*Când trec prin satul meu dela hotar,
Mă'nchin troițelor crescutedin lumină.
Și văd, aud și simt, pe drumul secular,
Cum trec străbunii mei și se închină.*

*Ei n'au murit, trăesc și vin în fiecare an
Să-mi slovenească testamentul moșului cuminte.
Ei ară, nevăzută, cu pluguri sfinte,
Ogoarele din țara străluminatului Codrean.*

*Ei vin să toarne, darnic, pe'nfins de arătură
Potop de semne minunate și săuite.
Desleg străbuna lor învățătură
Din țărini românești, neprihănite.*

*Și chem să cânte'n zări cu mine și cu țara toată,
Feciorii toți un "Ștefan Vodă al Moldovei"
Ridică ochii, urgisită gloala,
Să-ți torn durerea'n țărul slovei!*

*Ridică ochii'n zările străfulgerate de minuni,
Să vezi cum crește mandru chip de Căpitan.
Ridică-ți ochii, țară, bucuria să-ți aduni
Și să cânti în slava luminatului Codrean.*

*Că Inveirea Neamului pornește primăvară
Se-aud cohorte verzi cum tropotează în zăre
Min lacrimile tale multe, țară, țară
Vom împleți canuni de bucurii legionare.*

informațiuni

TABERILE DE MUNCĂ VOLUNTARĂ, ale partidului „Tolul pentru Țară” din Cluj — elăl chinăul cât și Dorobanții — lucrează de zor.

CĂMINUL ARDEALULUI LEGIONAR se ridică, zi de zi, din voință și tinerețe legionară.
CAMARAZII lucrează într-o atmosferă de legionarism curat, sub comanda și priveghearea domnului comandant **ION BANEA**.

LA COLȚIREA, în județul nostru, se continuă cu răzăr — sub comanda camaradului **ION N. CRUCEANU**, șeful organizației județene — lucrările în ceput în luna Mai. S'a stabilit în colțirea și prin comuna din prejur, o atmosferă legionară desăvârșită. Ori încotro pleci, același salut: Trăescă Legionarea și Căpitanul!

Bătrâni și tineri, tele și copii, femeile învârșă chiar, toți salută în același fel și cântă celeași cântecese.
Duminea și sărbătorile se fac mersuri: cu legionarii din Colțirea spre comuna din jur și spre Colțirea cu legionarii din alte sate care vin să viziteze tabăra și să mai asculte sfaturi legionare. Zecile de mii de cărămizi se alinază dealungul șoselei, măturile a muncii voluntare prestale. Primul cuptor pentru arderea cărămizilor s'a zidit.

Biserica de mâne se ridică, asfel, din nădejdea și avântul legionarilor din Colțirea.

LA NEGREȘTI — tot în județul Satu-Mare — funcționează un șantier legionar. Se fac cărămizi cu scopul de a construi o casă unui om sărmău din comună. Comanda lucrărilor o are camaradul Pașca Vasile.

TABĂRA DELA ORADEA, unde s'a toarnă cărămizi pentru ridicarea unui frumos cămin legionar — pe terenul donat, cu alăla mărinișie, de un vrednic senelor legionar, d. Iancu, ... a funcționat din clipa deschiderii — 13 Mai — sub comanda camaradului comandant legionar-șef, IOSIF BOZINTAN. Șeful șantierului este camaradul Comjic Ștefan, care strungește lucrările într'un ritm viu și disciplinat.

Efectul zilnic al legionarilor depe șantier, este de 25—30. În sărbători și Dumineci se fac mersuri de propagandă și ședințe festive în tabăra.

Comanda generală a taberilor are azi camaradul Victor Corbuju.

ÎN JUDEȚUL BIHOR, s'au ridicat, deasemeni, câteva troițe. În comuna Sușliu Vașcău a fost așezată o troiță în amintirea legionarilor căzuți. Au participat: Camaradul comandant Bănică Dobre, prof Ceantea și toți legionarii din plasă. Inițiatorul a fost camaradul Popa Costan. Sculptura crucii de marmoră este executată de legionarul Andrioi Dăniș.

LĂNGA CETATEA FINȘULUI (Beiuș) se ridică o troiță din inițiativa d-lui prof-senator I Bușija, — la care lucrează țărânii din jur. Soclul e termolat (beton armat), urmând să se așeze troița de marmoră.

Nu fii slab. Nu te increde în adversar. Oricât de frumoase ar fi cuvintele adversarului, nu le asculta. Sunt false, sunt interesate. Dacă te laudă adversarul și caută să-ți ceară informații, respinge-l. El pregătește un rău pentru organizația ta.

Dacă se arată curtenitor și atent față de tine, fugi de el. Vrea să te ademenească. Nu uita, ai un adversar în față.